

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНА ОТ 1960 ГОДИНА

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ НА БЪГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА ХСVII, БРОЙ 15

СОФИЯ, 8 - 14 АПРИЛ 1996 г.

ЦЕНА 10,00 лв.

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ПАСХАЛНО ПОСЛАНИЕ

*„Ден на възкресението е, да се просветим, люде. Пасха,
Господи пасха е! Христос Бог ни проведе от смърт към
жизнот и от земята към небето“*

(из Пасхалния канон)

*Възлюбени чеда на светата ни
Църква,
Христос възкресе!*

В утрито на Христовото Възкресение победно прозвуча ангелското благовестие: „Няма Го тука, но възкръсна!“ (Лука 24:6) Каква радостна вест, какво просвещение и обновление носи тя на човешкия род, получил по Божие милосърдие и човеколюбие обещания Спасител на света! Изпълнителят на закона и пророците, Подателят на светлината, Възновителят на нашата надежда за вечен живот „възкръсна от мъртви и за умрелите стана начатък“ (1 Кор. 15:20).

Първи чува благата вест за възкресението на нашия Спасител Господ Иисус Христос жените-мироносици, които бяха дошли да помажат тялото Му с аромати. „Ето, Иисус ги срещна и рече: радвайте се! А те се приближиха, хванаха се за нозете Му и Му се поклониха“ (Мат. 28:9). После Той се яви на апостолите, превръщайки скръбта и отчаянието им в радост и дръзновение, благослови ги и им рече: „Мир вам!“ (Иоан 20:19) Радостта на мироносиците и апостолите се възпламени и стана ликуване за цялата Христова църква, която пее: „Небесата достойно да се веселят, земята да се радва, да празнува целият видим и невидим свят, защото възкръсна Христос - вечната радост“ (из първа песен на Пасхалния канон).

Възлюбени,
Възкръсналият Христос придоби с драгоценната Си кръв Църквата, като я освети и направи богочовешки организъм. Тя грижливо води своите духовни чеда вече две хилядолетия чрез благодатен живот към вечно спасение. И нека, по словата на св. Иоан Златоуст, „който е благочестив, който истински почита Бога и Го обича искрено, нека се наслади от това хубаво и светло тържество на преславното Христово Възкресение, което сега празнуваме и в което Господ тъй дивно показа Своята благоет към човешкия род. Своята премъдрост в делото на изкуплението на човека от вечна погибел, Своята сила над врага на нашето спасение“.

Като празнуваме с радост великия празник на преславното Христово Възкресение, молиствуваме ви от възкръсналия Жизнодавец здраве, духовни сили, единство във вярата, преуспяване в любовта към Бога и към ближния, напредък във всяко добро дело, щастие и благоденствие на благочестивия ни народ. Нека сиянието на пасхалния огън озарява жизнения ви дум за достойно следване на възкръсналия Спасител, Който ни води към спасение.

Благодатта на възкръсналият от мъртвите Господ Иисус Христос да бъде с всички вас!

Христос възкресе!

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД

† МАКСИМ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ И МИТРОПОЛИТ СОФИЙСКИ

ЧЛЕНОВЕ НА СВ. СИНОД:

† Ловчански митрополит ГРИГОРИЙ
† Сливенски митрополит ИОАНИКИЙ
† Старозагорски митрополит ПАНКРАТИЙ
† Пловдивски митрополит АРСЕНИЙ
† Видински митрополит ДОМЕТИАН

† Варненски митрополит КИРИЛ
† Американски и Австралийски митрополит ЙОСИФ
† Западно- и Средноевропейски митрополит СИМЕОН
† Митрополит ГЕЛАСИЙ

† Великотърновски митрополит ГРИГОРИЙ
† Доростолски и Червенски митрополит НЕОФИТ
† Неврокопски митрополит НАТANAИЛ
† Врачански митрополит ИГНАТИЙ

БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА КАТО ЮРИДИЧЕСКА ЛИЧНОСТ

Българската православна църква функционира като юридическа личност. Показател за това са думите "говорим и пишем до вас", на които е съществено на въпроса.

Юридическа личност – това е правно понятие. А определението за право се приема като: установено или санкционирано правство за поведението на хората от правителствата за целите изпълнение се прилага тригителствата или държавата. В процеса на изпълнение на тези функции хората влизат в съответни правоотношения. Това са отношения между хората, живеещи в организирано общество. Самата държава е израз на тези човешки правоотношения.

Юридическата личност е една институция – организация, създадена и функционираща по силата на определени правни норми, в рамките на тези норми и правоотношения.

Какво напаст и Българската православна църква да функционира като юридическа личност и каква съществена характеристика придава това функциониране на Църквата. Понятието юридическа личност и Църква не са тждествени понятия. Юридическата личност не трябва никога определят значение на Българската православна Църква. Обмирноправно на Българската православна църква като юридическа личност не означават нещото създаване. Това е от вътрешното значение и функционирането е една сполучлива функция в неговото съществуване.

Православната църква не е човешко създание, по силата на човешки правни норми. Тя е божествено творение, учреждение Божие на земята. Като такова тя е израз на отношения между Бога и човека. В тези отношения човек също създава. За се съобразяват с определени правни норми се поведението, но определени му от Бога. Тези правила съдържат като право – на свободата творческа изказа, така и строгия задължение. Те определят като отнашения между самите човеци. Такова са например правите Божии задължения, което е религиозно значение наднама всякакви правни норми, създадени от човека.

Българската православна църква като неотделен член на Вселенската църква се организира и ръководи от каноните на тази Църква и своите устав, независимо от държавните правни норми. Тези канони имат наддържавно значение.

Правните норми, създадени от държавните институции, трябва да бъдат съобразени с божествените правила, дадени на човека. Държавата трябва да се поведе на следва да изразява санкционирано поведението спрямо Църквата, т.е. признава, че като нещо съществуващо, а не престоановено и преразрещено значение. Това става със Закона за вероизповеданията.

Тези закони за изповеданията е сполучливо закон. Той признава дадена езерска институция, в случая Българската православна църква, като израз на верско правоотношение. Санкционираното се

счита изразено от момента на утвърждаването ѝ отнама на Българската православна църква от Министерския съвет или утвърждаването от него подгледаната на Министерския съвет. Съгласно закона Българската православна църква е призната за традиционно изповедание на българския народ, свързано с митовата история. Признато е самупризнаното на Българската православна църква от сполучими канони, догми и устав.

Това признаване има основно значение, санкционирано Църквата като институция. От момента на признаването Българската православна църква добива качество на юридическа личност. От този момент качеството на юридическа личност добиват и местните парохии на Българската православна църква. В законите за придобиване на това качество не са изяснени друга съдебна или административна правна процедура.

Явно е, че придобиването на таква персонализация, автоматично след изповеданията на основното признаване, това има само вътрешно сполучливо значение, като последва на регистрираното верско правоотношение.

Българската православна църква в своето земно съществуване във времето се нуждае от определени материални блага – вещи. Придобиването и ползването на тези блага – вещи, променява във формите, определени от гражданското право. Осъществяването на тези форми става чрез изпълнение на съответни правоотношения. Субект в тези правоотношения е именно оформеното на Църквата като юридическа личност.

В това се изразява вътрешното значение на това функциониране като юридическа личност. Това не е определено значение за Църквата като верска

институция. Тя не е търговска организация, за да ява тажевата на тази персонализация. Осъ Исус Христос е изповеданото на търговците от храма не е показан, че това не е място за търговия, а дом Божий.

Оформеното като такава субект има значение само при възникване на гражданскоправни отношения. Като такава субект става носител на права и задължения само при осъществяване на гражданскоправни сделки. Само тя има право и задължение да управлява и да се разпорежда със своето имущество. Нито гражданскоправна отговорност и се позовава със съответната правна защита срещу непозволено нарушение.

С признаването на Църквата качество на юридическа личност придобиват и местните парохии на Църквата. Това не предизва на този парохия качество на пълна самостоятелност в системата на Църквата. Като таква парохия тажево съществуване се определя от каноните и Устава на Българската православна църква, а не от персонализацията на като юридическа личност.

С придобиването на това качество те се оформят само като самостоятелни субект при тажево включване в гражданските правоотношения при осъществяване на таква сделки. Това означава разграничаване на тажевата отговорност при тези сделки.

Но и при изпълнение на тази функция тези подпозвани пак не са пълно самостоятелни. Те придобиват това качество и правно за действие само защото са подпозвани на Църквата, съобразно с определени от Устава на Църквата, а не по силата на гражданскоправна норма. В своите действия като юридическа личност, осъществяваща гражданскоправни дей-

ствия, те следва пак да се съобразяват с Устава на Българската православна църква, да действат в рамките на дадените им възможности от този устав. Такава правна за поведението се съдържат в следните членове от Устава на Българската православна църква:

Чл. 227. Приходите и разходите на всички църковни учреждения и на фондовете при тях се признават и разрешават в бюджета за една година.

Чл. 228. Бюджетите се утвърждават: а) Министерския съвет; б) от Съвета на пълно състав.

б) бюджетите на църковните настоятелства, на епархийските манастири и на фондовете по дарение и завещание при тях – от епархийските началства.

Чл. 265. Църковното настоятелство има следните права и задължения:

1. Постановяване му да купуват, продават, заемат, дават под наем на църковни имоти, както и за построяване или поправка църковни сгради и изписване на храма подложки на утвърждаване от епархийския съвет.

Чл. 171. Манастирското управление е т. 18 да на проваля, земята, поддържа и алотриза надвишното имущество и да на сполуча заемат без предварителното разрешение на Съв. Синод.

Тригителствата органи на местите поделения юридическа личност също са възможни по силата на каноничните правила като верско поделение, а не на основата като юридическа личност. Те също са козвасими от местните държавни органи.

Това, че персонализираното като юридическа личност няма определящо значение, не си и следният исторически факт. Понятието юридическа личност като правно тажево се използва в правната юридическа към 17 век, когато се появяват в сполучими живот организационни форми на организационни. Първо определяне за юридическа личност се сочи да е направено от папа Григорий като "фактивна личност", т.е. тя става носител на правни патримониум на физическо лице, приключено договора като основен правен субект.

И така тези правна институция съществува една три века, а Христова църква съществува преди това цели 17 века и безспорно е ролята ѝ за преобразуване на човешеството по целите земно кляне. Наме, като не е приключавала определението юридическа личност, не следва да е признана. Държави са се създавали и изчезвали, но Христовата църква съществува вечно.

А Българската православна църква е признава официално от Българската държава още от княз Борис. Тогато това е признано от санкционирано неговото съществуване. Съществуване вече 1200 година, като винаги е действала за спасяването и утвърждаването на българската държава и българския народ, за което то действат следва да бъде божествено понятие.

Милко КОЖУХАРОВ

Дискусия

ЗА РЕЛИГИОЗНОТО ОБРАЗОВАНИЕ В СВЕТСКИТЕ УЧИЛИЩА

В какво според вас биха се изразили нравствените аспекти на религиозното обучение в светските училища?

Естествено е, че религиозното образование върху основите на светата православна вяра има и ще даде големи положителни резултати върху нравствените добродетели и моралните усти на цялото общество. Ето защо ви пиша по друга тема.

На всички ни е ясно, че Нати Парламентът, нито Министерският съвет ще разрешат да се въведе религиозно образование в светските училища. Въпреки хилядите подписи и

многостройните писма до тези институции и до Президентството, пълна незаинтересованост, апатия, нехайство, политически сметки и амбиции са обзели и са завладели нашите поглита.

На нас ни е пределно ясно за какво мислят, какво искат и защо се опитват, а и правят всичко възможно, за да не се въведе вероучение в светските училища.

След като властимащите не желат, защо ние православните християни да не обединим

успелият си и под ръководството на Съв. Синод, митрополитски и архиепископски намесничества да не можем да създадем училища в селата и градовете в България.

Можем! С вяра и добри дела всичко е постига. Да, ще трябва средства и ще е нужно време. Но си заслужава. Защо да не започнем от днес. Но си струва добро желание и много средства. Нужни са средства и за заплати за нашите братя и сестри, които са учители в духовните семинари и в духовната академия, и които ще преподават в тези наши училища под ръководството на све-

щеници и архереи. Но това са наши работни места. Нужни са средства и за ремонти на храмовете по градове и села, за възобновяване на храмовете и манастири; за украсяването на храмовете; за строителство на нови храмове; за подготвяне и заплати на нови свещеници, а също и за и увеличаване на заплатите на целия клир.

Ще попитате къде ще полова много средства, като минават от нашите семейства са на ръба на бедността. Според мен има такава възможност а момента това е масовата приватизация. Ако участват всички и ако ръководител и много делята

си, можем да станем акционери във фирми и оттам нетатък е ясно. Аз лично ще отплатя и можда да спечеля, но със сигурност няма да загубя нищо.

Тези разсъждения обаче не ни дават право да се опитваме от жаланият ни да се въведе религиозно образование в светските училища, което зависи от светската власт.

Според мен може, а и трябва да се работи и по двата варианта и ако делята ни са боготогати, те ще се изпълнят, ако ли пък не – те ще пропаднат.

Звезден Стефанов,
36-годишен, инженер-технолог
Яблца

СТРАСТНАТА СЕДМИЦА

Богослуженията през последната седмица преди Пасха припохват последните дни от земния живот на Господ Исус Христос, за Неговите страдания, смърт и погребение. Тази седмица се нарича "Страстна", т.е. в превод от църковнославянски "Страданията". Нарича се и "Велика" поради значението на великите събития, станали през нея.

Св. Йоан Златоуст учи: "През тази седмица е премакната дръзката първоин на дявола, потъква се смъртта, вързан е силният (дрогът) и са разпръснати неговите оръжия; заключени в гроба, премакната е кътвата и е отворен яриг; небето не е вече недостъпно, хората се приближават до ангелите, раздволящата преграда е единта, границите — заключени. Бог на всякъде е примерил небото и земята."

Богослуженията през тази велика по смисъл и дължина седмица са белегани и о ваншно величие. Те са украсени с много похвални пророчески, апостолски и евангелски четива, възвишени, еднотипни песнопения и дълбокооткръжатели, благоговейни обреди. Всяко онова, което в Страния Завет е предисказано или предказано, а в Новия Завет е изобразено или казано за последните дни и часове от земния живот на Богочовека — всичко това е събрано от Църквата в един жите и евлечивен обред, който топлоотново се

развива пред нас в богослуженията на Страстната седмица.

Богосмолците, присъстващи през тези дни в храма, имат възможност последователно да се пренесат мислено и духовно в Йерусалим, на Ерусалимската планина, в Сионската гора, в Гетсиманската градина или в градината на Исус Ариматейски. Богослуженията през тази седмица ни обхващат с отивания на доброволни страдания Спасителя. Те ни дават бездната възможност мислено да следваме пролгата за нас Навого пречиста кръв, да чуваме като че ли непосредствено от Неговата уста последните Му предсмотни думи и наставления. Като пристъпваме през Страстната седмица на богослуженията, които ни пред-

ставят живо и образно всички събития от последните дни на Господ Исус Христос, които все едно че се извършават пред очите ни, ние, християните, заедно със св. Спасителя вървим към Богота и се разпелваме заедно с Него — "защепувам Емю и острашавамос Емю", както се пее в църковната песен.

Страстната седмица е значименого време. Тогава християнските души се извисяват и се настроават за възприемане на най-важните мисли и чувства. Св. Йоан Златоуст свидетелства, че първите християни в горещото си желание да бъдат неоткъпено с Йиспада през последните дни от земния Му живот, през Страстната седмица задълбочавали мо-

литите си и засилвали подготвката на Пасха. Те, като подражавали на Пасхата, който единствено от обич км паднало човечество претърпял големи страдания, се старавали да бъдат добри и сияжидетни към немощите на своите братя и да извършват колкото може повече дела на обич и милосърдие. Като смисляли за нагрпично да произнасят осъждения и да издават присъди в дните на нашето оправление чрез Пречистата кръв на Непорочния Агнец, те гонражавали исканиковете, острашорствата в обществени места, спирали всякакви оспорва и наказания и дори особободжавали за този период авторитетите от всички ни, ако на Благият иванчи в рожки углази пресъпичани

ВЕЛИКИ ПОНЕДЕЛНИК

"Учено, Младоженицът иде в популню и блажен е той раб, когато намери буден, а недостоеен е онзи, когато намери безгражен. Проча, а вимкай, душо моя, да не те налегне смът, та да бъдеш предардена на смърт и да не останеш въ пред затворните врата на царството, но опомни се и възкликни: свят, свят, свят са Боже, заради Богородица помилвай ги!" (Тропар, гл. 8)

В богослуженията през този ден св. Църква принава вършачите да съществат Христос, да се разпелват заедно с Него, да умрат в Навого им за всички житейски напаса, за да живеят с Него.

Като обхваща в тайнствено съвършено събитие от Страня и Новия Завет, св. Църква ни поставя бъдеще страдания на Спасителя в старозаветния предобря на цармодания Исусф, който, билски мъченик, бил убит и продаден в робство от братя си, но после пак бил въздигнат от Бога. В синаксара на този ден се казва: "Йосиф е предобря на Христос, защото и Христос стана обит на завест за Своите ервопоманения — юдеи. Той бива предан от ученика Си за гриселет събратя, бива заключен в мразел, тесен раб, но като възмолел от него чрез собствената Си гроба, се явява над Египет — т.е. над всякакви грех и окончателно го победил, станал владяк над цялата свят, човеколюбиво и в изкупил чрез даруването на житейската пшеница и ни хранил с небесния хляб — тайноостната Си ялга."

От евангелските събития св. Църква принама изсъхването на безплодната смокиница, която символизира издоброто общество, при което Исус Христос на намери истински плод, а само лиситорната слянка на зекота. Тази смокиница е аюлчелна е и проклината от Него. Ти символзира също така и всяка душа, която не принаса плод на покаяние.

Осен притча за изсъхналата смокиница уриного Евангелия ни наизпада чрез разказването от Спасителя именно на този ден притча за неправедните лозари, убивши първо слугите на господаря си, а после и изпратения от него си.

Тази притча изобразява ожесточаваното на цялата света, която първо убива пророчески си, а след издоброто предсказание разрушаването на Йерусалим и края на вавилоните, вършачите се подбуждат вършеки ялга, в които жаж светли, как великодушна, безпристрастна, гърлене, молитва и духовно бранене. Те се утешават от обещанието на Спасителя за разпорстванването на Евангелията на цялата свят и съвършаване на бедствията "заради избраните" (Мат. 24:14, 22).

Мисли за последния час, окаяна душо, и се пазя в не будния почивка като сияжидетна. Труднолюбиво развъртай джидата ти талант, като додържав и възглед; да не останя във от Християна чергата!

ВЕЛИКИ ВТОРНИК

"В Твоите светлости как ще вляза аз недостойният? ... Защото, ако дръзна да вляза в чергата, дръхати ми не изобличават, понеже не в брака, и свързан ще бъда изхвърлен от ангелите. Господи, очисти скверността на душата ми и не спаси като човеколюбец" (стихира, гл. 1)

Утрената на този ден се припомнит събитията, отидани от св. евангелист Матей (Мат. 22:15-46; 23:1-39). Но най-важно богослужението във Велики вторник черпи съдържанието си от притчата за десетте джиди, за талантите и за Второто Христово пришествие. Чрез тази възможност св. Църква наставя вършачите към духовно бодровстване в името на Господните страдания за нас; към разумното разпореждане на даруваните ни сили и способности, особено в делата на милосърдието. В своите песнопения св. Църква в този ден с особена настойчивост ни внушава задължителното за нас духовно бодровстване и религиозно-нравствено утвърстване.

Младоженицето Христос, направи ни участници заедно с въдрите джиди в Твоето небесно царство и ни пречисли към избраното Твое стадо, защото си благ и човеколюбец.

ВЕЛИКА СРЯДА

Повече от блудниците върших беззакония, Благий, Ничкави покаяни съзля не Ти приносих. Но малчешко се моля, падни пред Тебе и целувай Твоята пречисти нога, за да полудя прочуване на греховете от Тебе, Спасителю, Когото призовавам: Избави ме от моите скверни дела!

Нощта средя срѣда остана и прекорав ял Витания (Мат. 26:6-17). Тук, в дома на Симон Прокляжания, една жена "грешница" е влязвала оскромно мимо върху полатата на Спасителя, когато Той седял на трапезата. През това време съвета на праведностите, княжките и старейшините вече било решено да залят Спасителя чрез хитрост и предателство и да го убият. Тук, противоложно на жената грешница и на кой-

ната безкростна постелка, е наближавала джид на Юда, един от дванайсетте ученици на Господ, се зародило престоиното намерение да предаде на беззаконния съвет свои Учители и Господ.

Затова в църковната служба на Велика срѣда се пронава жената грешница и се горичава и проклина сребролюбиво и предателството на Юда.

"Господи, падналата в името грехове жена, като усети Твоето Божество, ав чини на мърносича и като ридаше, принос Ти миро предя погребнито, Горко ми, казваше тя, понеже за мене о зло — невъдржнито блудство, ираното и бегулно силно увлечение на грехи! Прими лоточите мои съзля Ти, който чрез обачице произвежда водата в морето. Наклоня се към моите сърдечни въздржики Ти, който чрез наизмолването Твое сияжидение навелко небесата! Дай да целуна и отири с косите на главата си Твоите пречисти нога, чиято мису Ева в рѣя по падне като чл, уплашена се скри. Кой ще изследва, Душеспасителю, Спасе мой, множеството мои грехове и бездната на Твоите събития! Не прекарай мене, Твоята рабинка, Ти, който имаш безмерна милост" (Слова, гл. 8).

Св. Йоан Златоуст пише: "Изпълни се онова, което Христос предказва за жената грешница. Кърте и да стиди във исполнени, наволудя се въвзвешава за гажина жена, макар че ти е замонавната и е имала много свидетели. Кой тогава вавилонист и проповядва, асичко тога? — Силата на Оновата, която предрелъй твоя. Измина много време, но папелата за това събитие не е заплочена. И персидците, и иудийците, и сляпите, и тракийците, и сарматите, и наврите, и жителите на Британските острови повестуват за това, което е направилта мнлата грешница в дома на Симон Прокляжания". А за Юда Златоустът училка казва: "Що попиташ — как твоя Юда е станал предател? когато той е пронавал от Христос? Бог, когато призовава при Соба Си хората, не принуждава и не насилва волята на тези, които не желат да изберат добродетелността. Той убеждава съветва, прави всичко възможно да ги побуди да станат добри. Но ако някои не желат да станат добри, Той на не ги принуждава".

Христос Божие, който бе поманан с едрагоцино миро, избави ни от страданията, които ни сполетават в ни помалкай, защото си благ и човеколюбец! Амин!

ВЕЛИКИ ЧЕТВЪРТЪК

В богослужението на този ден се припомнят събитията, станали преди пътя на Спасителя към доброволните страдания — извършването от Иисус Христос на последната пасхална вечеря, на която Той измива краката на учениците Си и установява тайнството Евхаристии, както и предането Му.

В апостолското четиво са изброени установяването на тайнството и неговата цена, а за начините за доброволното му приобщаване. В деня на установяването на това най-свято тайнство тайнство. В Църква особено призовава вярещите към причастие с Телото и Кръвта на Спасителя, във всеки един час това става от ръцете на Самия негов Божоватен Учредител. Доим Гърмезовата Ювевска песен на тази св. Литургия се изкуса и вместо неен се поа трогателната песен, изобилна наща Юра и произвеждаща го подражане използва на Благоураваания разбойник: "Вечери Твоята тайна", Също така и обичайната покаялна песен към св. Богородица се замества с проповядва Младенциът на Църквата; а колкото се прободе Силна на Деве. Покаяните се, Христа, на Твоите страдания. Покаяни ни спланото Твое Възкресение.

Евангелиското четиво разказва за събитията, станали преди, по време и след Телата вечеря и е подобно от автентичните Матей, Марко и Йоан.

На множеството съдбовни събития, станали на този ден, съпоставяме трогателните чувства и размисли, съдържани се в благоураващите проповядвания. Како съзрява Спасителя в последните минути преди страданията Му, Църквата в своите песнопения дълбоко страда и скърби. Како знае обаче кой е този Страдалец, заво и заради когото Той отива на кръстна смърт, св. Църква дава място на чувството на благоговейна обич към Отца и на доброволните страдания.

Како прославя безкрайната обич на Спасителя, в каква цялата тежест на човешката грехове и неизмеримо смирение на Измаващия нозата на Своите раби, св. Църква благоговейно пред Чашата на вечния живот, предложена от Създателя. Спасители мислят за кръвта път в Богомилната грядна на Спасителя, който ни предлага свет трамвай — именно в мисловата да търсим утешение и опора сред скръбите в ноещото на нашия кръст в живота и в часа на приближаващата се смърт.

След уредата на лес следният (отпущеният) тропар: "Когато славните ученици при умишването на вечерята се просвещаваха, тогава აღოვანილყი Юра обзет от сребролюбие, се помирчаваша и Тебе, вярещия Юра, продаде на беззаконната съдба. Погледни, пообитано на богатства ома (Юра), който заради тях се обеся. Бляга от ненаситната душа, която се одръсти да направи това на Учителя, Господи, който си благ към всички, слава на Тебе".

ВЕЛИКИ ПЕТЪК („РАЗПЕТИ ПЕТЪК“)

Днес вися на дърво Този, който раздели земята от водите; в онези от гръна се ученава Този, който е цар на ангелите; в явлена баргачна се облича Този, който облича небето с облаци; плещица крава Този, който поведе окован Адам; с заводе се проповядва Младенциът на Църквата; а колкото се прободе Силна на Деве. Покаяните се, Христа, на Твоите страдания. Покаяни ни спланото Твое Възкресение.

Цялото богослужение на Велики петък е посветено на благоговейното и трогателно припомнене на апостолните страдания и кръстната смърт на Богочовека. Всички от този ден в неговия при изкушанията страдания на Спасителя. Отдадени на тези страдания се чува във всяка дума на православното богослужение, което изразява ерикснота и несравнимо като сплата на умилението и трогателността, така и дълбоката на безграничното състрадание към страданията Спасителя.

Како ни гревнаха много по земните велико, св. Църква като че ли ни води към подражане това заслужава уса от оная нощ. Преди мислената пълен на мисловите се в храма се сменят тематите и убожи картини. От дясно страна, се вижда Той, облят от небасна святлина, Създателят на всичко, Спасителят, изшелва белота, отварял очите на слепи, възкръснали имртва. Деси и сега Той, като пръвначо Свояте мълчания, скръбен не толкова за Себя Си, колкото за Своите мълчители, не за Себете сами, но за изстрадащите рани на онези, които Го подлагат на умилението и мълчание.

Отрутеното богослужение изразява всички страдания на слепи, Мракът на природата, мракът на черните злобу на оцете, търсещи да Го убият, смъртните окови и Изкушителят в мрак на Пеламанската грядна. Неговите умишления от ученика и проповед — всички — това заслужава уса от оная нощ. Преди мислената пълен на мисловите се в храма се сменят тематите и убожи картини. От дясно страна, се вижда Той, облят от небасна святлина, Създателят на всичко, Спасителят, изшелва белота, отварял очите на слепи, възкръснали имртва. Деси и сега Той, като пръвначо Свояте мълчания, скръбен не толкова за Себя Си, колкото за Своите мълчители, не за Себете сами, но за изстрадащите рани на онези, които Го подлагат на умилението и мълчание.

А дърво люта немачи рани и Го измалват обледенелостените от Него за мачата на Му връщат кръвта, за водата — одет, за шпата Му обичам тях — Кръвта и смъртта.

Каде и да се насочи мисленост ни поглед — навсякъде намира поглед за нева съкрушени и събит. Съдбата не се възмущава от изродите, които свага грехови инколада ни вътрешно викат: "Съзна на Давидовия Сил", а сега

Св. ЕФРЕМ СИРИЕЦ

ЧАШАТА НА СПАСЕНИЕТО ЩЕ ПРИЕМА

Дълготърпелив е Господ и всички нас зове към Своето царство. Но ще поиска от нас и очет за прекараното тук време.

Той ще ни каже: За вас аз се възплъх, за вас видях ходих по земята, за вас Мо бяха, за вас Мо удържа гневостца, за вас бит издигнах на дърво и разпнат, за вас, земнородите, бях изборан о очет — за да ви изплатя овети и небеси. Дарих ми Моето царство, нарахом ви всички Мои брати и ви изпратих Своия Дух.

Каже повече бих могъл да направя, а не съм го направил, за да ви спася? Едно само — дето не искам да принуждавам свободата ви воля, защото вашето спасение трябва да бъде свободно, а не по принуждение.

Каквте, грешници, вие какво сте претърпели за Мене, пострадали за вас ваш Владика?

И Той, дойдете всички заедно да се поклоним и да възпелим пред създателя на Господ, и да кажем: Какво може грешничият рог да въздаде на Тебе, Непостижиме, Благий и Милосърден Бог? Ти, който си прошешил цялата вселена с благолет, просвети и нашите сърца, за да Те възлюбим, Владико, и с любов да изплатяваме винаги Твоята света воля.

Ето чашата с Твоята страшна Кръв, от която приема светлина и живот! Дарувай ни разумяване и просветяване, та с любов и чистота на вярата да пристъпваме към нея, за да ни бъде за опрощаване на греховете, а не за осъждане!

Св. ГРИГОРИЙ ДВОЕСЛОВ

ХИМН ЗА ХРИСТОВИТЕ СТРАДАНИЯ

*Царю, Христе, Творцю на вселена,
Изкуштел на верците, на тез,
които Те почитат в песните звадебни,
нека Теб да се понари молитвеното
жертвоприношение.*

*На Теб, Чийто благодатно доброта
чрез жертвените кръстни рани,
све силата Си ни освободи
на пародитема от пагубния грях.*

*Ти, който си творец и на звестите,
които ви покриваото от пълн,
осден бил си да пострадаш
по най-позорен път.*

*Возврътали се Те, за да освободиш
рабствата във извернатия сияя,
очистиайки престъпни грехове,
които в него бяха се преуничожили.*

*Изкуштелю, на кръста бил си прикован,
но цялата земя си Ти потрещя,
предавайки накрая Своя силен Дух,
оселена в тълма си поярчили.*

*И тозач өзкрянал си све слава,
на Бог Отец в оназ небесна висина,
с подкрепата на Свои Дух,
Царю благий, пазни ни!*

Превод от английски
Нахила АЙТОНОВ

ВЕЛИКА СЪБОТА

"Днес адът вика, стъпяйки: Разруши се моят власт, затова че прик, Мертвият че един от долу умрели. На само че Този нимак не мога да задържа, но загубвам с Него и тези, над които царувах. Аз имах мъртвци от началото на вестите, но Този, Аз всички ги въздига. Слава, Господу, на Твоя Кръст и на Твоята възкресение."

Велика събота. Трета деновица следва следва: пребываващо на Иисусу Христосу с тлото Си в гроба, спазено Му с душата в ада, възложено на разбойника в рай, пребываващо на Сина на престопа в Оца и Духа. Защото с това вече се напона и за приближаване на великото събитие Христовото възкресение. В изключителните по изразителност и умиление богослужения на Велика събота си. Църква, като пропастта слязи на обич и благодарност на Този, който е дал живот Си за Своите приятели и Своите врагове и с Тлото Си намира се в гроба, призовава всички ни към този свят и безценен гроб - надгробта на всички на-

роди. Тя призовава всеки туй гроб неботе и зямта, ангелите и човеште, обръщайва го със светля облик на древните старозаветни свидетели, предвидили го веле веле преди това; със сбор на новозаветните предсказания, които туй пред гроба като че ли дават отглед за своната всемирна проповяд за Неговия изключителен кръст, смърт и възкресение.

Цялото богослужение на Велика събота изразява проповеднически чувства - на скръп и надежда, на мъка и радост, на сънзи и светло люковане.

В синаксара на Велика събота се казва, че "света и велика Четвъртъкница преважва всички деновици, но по-голямата се е Четвъртъкницата е светата и велика седмица (Страстната седмица), а по-голямата от най-голямата седмица е тази Велика и света събота. Тази седмица се казва велика не защото е по-голяма с дни или часове от останалите, а защото пръв тази седмица са се извършили великите и सर्वважните събития и велика Четвъртъкница преважва всички деновици, особено в тази събота. Защото, както при първото творение, след като всички трий, накрая Бог създаде и най-преважната - човека, в седмица

дан Той си починал от всичките Си дела и го освободил, като ги нарекал събота, т.е. покой... Така, като извършил цялото дело на изкупителното и в шестия ден след това възсздаде първият човек, като го обонорил чрез митохонията кръст и смърт, в този, пак седмици ден, Господ се упокоил със свършеното упокоение, като засял спалителен сън. Бог Слово с Млътта Си сполз в гроба, сплезе и в ада в басматрибата си и божествената душа, която чрез смъртта се бе отдигнала от тлото и се предава в ръцете на Оца, на който Той доброволно принесе! Своята кръв за нашето избавление..."

Църковното богослужение започва през този ден рано сутринта и продължава непрекъснато до края на деня, така че последните съботни поколения се сплитат с възкресител (неделните) и свършват вече при възникването на тържественото "Христос воскрес!"

По Твоято неказано милосърдие, Господи Иисусе Христоче Божже нине, който след претърпяните мъки и кръстна смърт си благоволил да бъдеш покаян в гроб, помолни ни и ние удостои да се поклоним на спящото Ти възкресение! Амин!

Ч. Архиепископ СЕРАФИМ (СОБОЛЕВ)

СЛОВО ЗА ВЕЛИКА СЪБОТА

За съвестното действие на божественото правосъдие и божествената любов в делото на нашето изкупление

По време на митохонисоведението на Господните страсти в краи на утрентата ние чуваме думите на този тропар: "Изкупи си ни..."

А днес по време на Литургията заместо Херувимската песни чуваме днешното послание: "Да мислим всички пак...", Ето две църковни послания, които на разнасят един от основните догматически въпроси: по смисла на какво е станала кръстната смърт на Спасителят - само по оцлата на любовта на Бога към нас или и заради изкупления на божественото правосъдие.

Има често богословско мнение, което открива юридически поглед върху акта на нашето спасение. Според това мнение не трябва да се дотука мисълта, че кръстната жертва е била необходима за изкупление на прародителския грях за удовлетворение на божественото правосъдие, тъй като Господ, който е любов, не се нуждаел от това.

Ако се придръжаме към възглед, че Бог е само любов, без да имаме предвид, че Той е и справедлив Съдия, можем да стигнем до извода, че от Бога излиза само възгорещение и ще дойде времето, когато оцлата грешника да бъде осъдена с божесите ще бъдат осъдени. Това ще се пренатрият великите мъки и за всички разумни същества ще настъпи едно вечно блаженство. Но това мнение е в противоречие с Божественото Откровение - с неговото свидетелство, че Бог ще въздере вонюето според делата, с учението на Спасителя за Страшния съд и бъдещия вечен блажен живот за прав-

ведните и вечни мъки за грешниците и божесите.

За това, че в делото на нашето спасение е действало божественото правосъдие, свидетелстват и църковната песен: "Изкупи си ни...". Самото понятие изкупление служица в себе си юридически изразение, защото оцлата наша ни удовлетворява. А божествената любов, която всичко дава даром, не бива дага да изиска такова удовлетворение. От него се е нуждало божественото правосъдие. Ако в делото на нашето спасение действаше само любовта, то тогава нямаше да има нужда от кръстната жертва на Христос. Тогава в Свещеното Писание нямаше да присрещаме самата дума изкупление. Съсен ап. Павел, който говори за изкуплението (Дан. 3:13), и ап. Петър също използва понятието изкупление с юридически значение и думите: "Не с тленни неща - сребро или злато, ст изкупени... но с драгоценната кръв на неопорични и чист като агнец Христос" (1 Петр. 1:18-19).

Но Бог не е само справедлив. Той е и любов (1 Иоан. 4:8). Този мъки, както учи ап. Иоанн Богослов, се изразява в това, че Бог "проявил Сина Си, да стано умк послание за нашите грехове" (1 Иоан. 4:10). Следователно в делото на нашето изкупление се е проявило не само божественото правосъдие, но и божествената любов. Синът Божий е умрял не само за да бъде удовлетворена Божията правда, но и в друга цел.

Според св. Атанасий Велики и св. Симеон Нови Богослов, Господ е прием

смърт и за да ни даде още по-големи блага, отколкото си имали нашите прародители до своето падение. До този момент те са били в единение с Бога, но не в такава степен, каквато станала достойна за нас след кръстната смърт на Христос. Сига ние вече сме получили възможност да встъпим в най-добро единение с Бога, с цялото си същество, чрез причастването с Неговата Тело и Кръв. По този начин ние се обожествяваме и ставаме още туй на земната борба по - светлите Тело и Кръв, Спасителят е трябвало да умре. Тази мъка за кръстната смърт на Господа, по оцлата на Неговата неизмерна любов към нас, за нашето дивно райско единение с Христа се изразява в думите на църковната песен: "Цар на царствата и Господ..."

По този начин и двете разгледани до нас послания решават поставената догматически въпрос в този смисъл, че кръстната смърт на Спасителят е извършена както по оцлата на божественото правосъдие, така и по силата на божествената любов. Защото туй на Голгота, при кръстната смърт на Господа се извършва и делото на божествената любов: "Милост и истина, ще се срещнат, правда и мир ще се целунат" (Пс. 84:11).

Господ е пролял за нашето спасение Своята кръв според изкупления на божественото правосъдие. Приемайки този драгоценен спасителен Кръв на Сина Божий, трябва да внимаваме да не бъдем недостойни причастяване да се

окажем виновни пред лицето на оцлото това божественото правосъдие. Това ще стане, ако ние и след св. Причастие от оцлото се връщаме към своите грешници смъртни (големи) грехове. Чрез тях, след св. ап. Павел, ние повторно реализираме Христос и можем да стигнем до такава степен, че да оцваме неговото спасение за нас (Евр. 6:4-6) и ще спазим завинаги.

След това Господ, според изключителната на божествената любов, пролял Своята кръв на Кръста, за да ни съвдигне на новия си Себе Си чрез тайнството Евхаристии и да ни приобщи към божественото Си единство за наше вечно блаженство. Това е най-голямото благо, което ни се дава от божествената любов.

Мена и ние отговарям на тази любов на Господа към нас с любов към Него. А това ще стане, като изпълняваме заповедта Му, защото Той е казал: "Ако Ме любите, спазете Моите заповеди" (Иоан 14:15). Тогава св. Причастие ще бъде спасително за нас, че ще бъде за изцеление на нашите души и тела и за вечна радост.

Помнете, че бива това единство за нас с Църквата, която е жива и действаща, живят и тук, и в небеса, защото Господ казва: "Ако не цдете нълта на Сина Човечески и не глесте кръвта Му, не ще изляте в себе си живот" (Иоан. 6:53).

И нека над всички нас се изпълнят думите на Иисусу Христосу: "Който яде Моята плт и пие Моята кръв, пребива в Мене и аз в него... и аз ще го възкрея в последния ден" (Иоан. 6:58, 54).

ПАСХАЛНАТА НОЩ

Отврата на християнството варише प्रकारен пасхалната нощ в храма. Според свидетелството на историка Евсевию иерархит Константин: "Велико грешнах тази смелосте моя в Лихудия. Но чия Константинска била заставяла мнози състипане, като оцмени псалмици и в такава тайна нощ ставала по-светля и от най-светля нощ."

"Сяка псаломците утриня започва в 11 часа пръв изста. Преди да почне богослужението, двете крака на зарезане дорце се изваждат и се поставят настрана в се отпаз. Царонте дорце слезат отпазари до вечерята на Светля събота."

На полунощната, след 50 часов, се появяват на Велика събота "Послане мисрское". Вече вече различен, който е бил заставяла това такова ноща. Нема и вече събота, душата също е в акт радостно приближаване на възкресението. На четвъртата песен на княжна предтоятел (или свещаница) си облича с своето обличане. След отпуста на полунощната той открях завесата и си запалила свещ или пасхален свещник застана пред царските двери и отпуть принася народа да запали свещите си.

Предтоятел (или свещаница) си св. Саввение и четини крака, в акте от църковно-служителите - с икона за възкресението и кандилна, предстаят от повете, при радиостно-люкваци бие на камбаните икниат от сяка отпаз, за да поразнат символично Исаия

ПАСХАЛНАТА ЛИТУРГИЯ

По време на Пасхалната литургия почти нищо не се четат - всичко се пее. Църковните дери, като и южките, и северната, са отворени през цялото време, като знак за това, че небото е отворено вече за нас.

Пасхалната литургия, извършвана по изключение на св. Иоанн Златоуст, е изключително радостна на Вакресението. За това свидетелства често помятане на Вакресението тропар и други послания понощяване.

Цялата Литургия гриминава в радостно душово делне. Различно звучи оца Херувимската песни, защото и ангелите, възпяващи Царя на царяте, оца са спелни на земията, за да благоговят Неговото възкресение. По все начин звучат оца за нас: думите от Симеола на прарета: "И страдане и ба глесте и възкресение и триста години по Писанията". С новою чуждестранна думата Господу", осъзнавайки, че думата "Евхаристия", означена "Благодарност".

От апостолски времена съществуват за християните неотменим обичай да освещават тази нощ с причастяването си със светлите Телин, защото пасхалната радост е и ехаристийна радост.

ПАСХАЛНАТА ЛИТУРГИЯ

По време на Пасхалната литургия почти нищо не се четат - всичко се пее. Църковните дери, като и южките, и северната, са отворени през цялото време, като знак за това, че небото е отворено вече за нас.

Пасхалната литургия, извършвана по изключение на св. Иоанн Златоуст, е изключително радостна на Вакресението. За това свидетелства често помятане на Вакресението тропар и други послания понощяване.

Цялата Литургия гриминава в радостно душово делне. Различно звучи оца Херувимската песни, защото и ангелите, възпяващи Царя на царяте, оца са спелни на земията, за да благоговят Неговото възкресение. По все начин звучат оца за нас: думите от Симеола на прарета: "И страдане и ба глесте и възкресение и триста години по Писанията". С новою чуждестранна думата Господу", осъзнавайки, че думата "Евхаристия", означена "Благодарност".

От апостолски времена съществуват за християните неотменим обичай да освещават тази нощ с причастяването си със светлите Телин, защото пасхалната радост е и ехаристийна радост.

ПАСХАЛНАТА ЛИТУРГИЯ

По време на Пасхалната литургия почти нищо не се четат - всичко се пее. Църковните дери, като и южките, и северната, са отворени през цялото време, като знак за това, че небото е отворено вече за нас.

Пасхалната литургия, извършвана по изключение на св. Иоанн Златоуст, е изключително радостна на Вакресението. За това свидетелства често помятане на Вакресението тропар и други послания понощяване.

Цялата Литургия гриминава в радостно душово делне. Различно звучи оца Херувимската песни, защото и ангелите, възпяващи Царя на царяте, оца са спелни на земията, за да благоговят Неговото възкресение. По все начин звучат оца за нас: думите от Симеола на прарета: "И страдане и ба глесте и възкресение и триста години по Писанията". С новою чуждестранна думата Господу", осъзнавайки, че думата "Евхаристия", означена "Благодарност".

От апостолски времена съществуват за християните неотменим обичай да освещават тази нощ с причастяването си със светлите Телин, защото пасхалната радост е и ехаристийна радост.

Жената на Агнеша - Христоваца Църква, украсила се с радост и красотата, оца признава илюкваци, и призовава всички да дойдат на светлото тържество на любов-кото чина, да каже: "дойди и оцне в жаден, да дойди, и който желаше, нека язва от вода на живота в Христосу". Нова Пасха, Живота жърба, Агнеша Божий, който язва върху Себе Си (реховото) на света,

ПОВЕДОНОСНОТО СЛИЗАНЕ НА ИИСУС ХРИСТОС В АДА

Когато нашият Господ Иисус Христос бил тласнат в гроба, а следото време Той бил с разбойника в рая, а в ада с душата Си. Като неограничен Бог естествено бил с Отца и Св. Дух – бил навсякъде и божественото Му достояние не пострадало ни най-малко нито в гроба, нито на Кръста. Тапото Господ не изгитало и гнеше, т.е. разделяне на душата от тялото, но в никакви случаи не излязло: т.е. не настъпило разрушаване на пътята.

Господ Иисус Христос стигнал в ада с душата Си, съединена с Божеството, като в същото време тялото Му, свлячено от Кръста лежало в гроба. В ада страдали душите на всички хора, починали до кръстната смърт на Иисус Христос. Дори лич от небената светлина не достигал до тях, чужда им била всяка радост, а тяхната участ била постоянна печал. Дяволът имал пълна власт над тях и като неуловим тиранин ги измучавал по най-различни присъди нечисти начини.

Но ето, изведнъж чул на светлина озарява ада

и в нея се явява Въсържилецът на небето и земята, и призаподниа, Царят на царете, нашият Господ и Спасител. Пред Неговата Божественост дяволът се въргнал в прахта, сипал му отпада и на него му се отнема всяка власт над душите, затворени в ада. Тези от тях, които са поизваляли в Иисус Христос като Спасител на света, се освобождават от ардокия плен. Снема се тежестта над тях печат на осъдението и отхвърлянето, падат веригите на вечния мрак и те, следвайки Спасителя, с радост възвръщат от ада към светлината и блаженството в царството небесно. Изведнъж от ада затворените там човешки души, Господ Иисус Христос в същото време дава възможност и за в бъдеще, до края на света душите на починалите да се освобождават от плена на адските мь-

ки. До кръстната смърт на Спасителя душите на всички умрели били отведени в ада. Тази участ не избегнали дори тежеставните праведници – Авраам, Исаак, Иаков, Давид. На след като Спа-

сителят спазнал в ада и скръпчил силата на дявола, душите на починалите във вери и благопочтение християни вече не слизат в ада, а се възвръщат от ангелите през на небето в блажената обител на Не-

бесния Отец. Като победил дявола със Своято слизание в ада, Спасителят отнел от него предизнат му власт над хората. Пред дяволът свет хората като плешци, хвърлени от един гйбен път на друг и те нямали никаква път за освобождаване от ужасната му власт. Божествените, спомени в Божествено лице, могат да послужат като пример за това, по какъв уважен начин дяволът измъчвал хората. След поведоносното слизание на Иисус Христос в ада и спавното Му възкресение от мъртвите възникнало на дявола върху хората отслабало и вече далече не е такова, каквото е било през старозаветните времена.

Наистина и ога е оставена власт на дявола да изкушава хората, т.е. чрез различни хитри действия да ги докоджа до грехове и беззакония, но едно е да си в плен на дявола, да

се намиращ, образно казано, в челоците му, а друго е да усещаш само неговото жито или да бъдеш изкушаван от него. През старозаветните времена хората били абсолютни пленници на дявола, сега той само може да ни жито или да ни изкушава. Но и днешно тези действия на дявола ни е дадено възможност да противостоим. Отпачете се против дявола и той ще побегне от вас", признава християнство св. ап. Иаков (Иак. 4:7). Така че християнът трябва да се противопоставя на дявола със сърдечна вяра в разпятия и възкресеният Господ и дяволът ще отстъпи от него. "С името Ми ще изгонват бесове" (Марк 16:17), такава обещание оставил на авраамците в Него Иисус Христос. Името на Иисус Христос, произнасяно от нас с твърда и ясна вяра, и знамената на кръста црне ни служат за силно оръжие против дявола. Това ще го кара да се гиши и да бяга от нас.

Проепископ ТЕОФИОСТ, Архиепископ Новгородски

МИЛИ ДЕЦА

Кръстното дърво

Легенда

Мили деца,

Знаете ли кой е Адам? Адам е първият човек, сътворен от Бога. Той е баща (праотец) на целия човешки род. Сътворен съвършен и безгрешен, чрез непослушание към своя Създател станал грешен (непослушанието е първият му грях) и смъртен.

Сега ще ви разкажа една легенда. Преди да умре, Адам се разболал тежко. Като се надявал да облекчи страданията си, той изпатил своя син Сит да намери една лековита билка, като подробно му описал нейните признаци. Сит тръгнал да изпълни желанието на баща си. По пътя го срещнал ангел, който попитал:

- Къде отиваш?

Сит отговорил:

- Баща ми се разболя и ме изпрати да намери лековита билка, която по мое малко да облекчи страданията му.

- Ето какво ще спаси баща ти – казал ангелът.

Той дал на Сит три тайнствени зрънца и му заповядал веднага да се върне вкъщи. Сит послушал ангела и тръгнал обратно. Когато пристигнал у дома, баща му Адам вече бил умрял и го били погребали.

Дълго време Сит не запел какво да направи със зрънцата, получени от

ангела. Най-после решили да ги посадят на гроба на баща си. Така и сторили.

След известно време от зрънцата израстнали три големи дървета. Те се разраснали заедно и представлявали вече такова огромно дърво, каквото никой и никогда не е виждал.

При построяването на Сопополия храм дървото било отсечено, но строителите не могли да го използват за нищо и то останало да лежи на същото място, където е расло.

Веднъж се извила силна буря с пороеен дъжд. От бурните води потъли дървото било отсечено от върха на планината, на която се намирало, и доплувало до Овчи порта в Йерусалим, където имало една къпина, и останало да лежи там.

Оттогава, по Божието повеление, всяка година от небето спизнал ангел и очиствал това дърво от тинята, която се натрупвала по него през годината. Всеки болен от каквато и да било болест веднага оздравявал, ако пръв се измивал във водата на къпината, след като в нея спизнал ангелът. Изминали много, много години. Вълнутил се и дошъл на земята Божий Син и Нашият Спасител Господ Иисус Христос. Той живял сред хората, учил ги на божествените спомени и предан на позорна и мъчителна смърт – разпъване (обесване) на кръст. Враговете на Спасителя, като търсили дърво за Кръста, се сетили за дървото, плуващо в къпината при

Овчи порта. Поради своята злоба спешно направили Кръста от него, за да в по-тожък и за да бъде по-трудно на Господа, да го носи до Иолгата. На този именно Кръст, според легендата, бил разпнат Спасителят.

Когато тялото на Господа лежало в гроба, душата Му спизала в ада, за да разкъса адските вериги и да освободи душите на всички хора, които били там. Целият човешки род от Адам

до идването на Спасителя бил в ада, защото след грехопадението на прародителите душите на всички починали хора били пленници на ада.

Но ето, Господ дойде в света, изкупи Адамовата вина, налекува човешкостта от греха и отвори вратите на рая, за да могат достойните пак да виджат Бога и да изпатят вечната радост, върната от Христос на хората чрез Неговото Възкресение.

Така зрънцата, дадени некога от Ангела на Сит, наистина спасили Адам и всички негови потомци – т.е. целия човешки род от вечната смърт – от ада.

Препратка Елена ИВАНОВА

ИЗКУПИТЕЛНОТО ДЕЛО НА ГОСПОДА ИИСУСА — СЪЩНОСТТА НА ХРИСТИЯНСКАТА БОТИРИОЛОГИЯ

„Защото Бог толкова обича света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен.“

(Иван 3:16)

Бог — Всеобщият Творец и Цар на Вселената е и Промислител за нейното развитие. Той премислди промисли и за „човеците, които са създадени по Негов образ и подобие (Бит. 1:26-27; Сир. 43:31, 36).

След грехопадението на прародителите ни Адам и Ева в Едемската райска градина Господ обещава на „човецеството“, че ще им изпрати Изкупител и Спасител, който ще бъде Неговият Единороден Син, роден по човешката Си Природа от жена — Девица, и Той ще извърши великото дело на изкуплението за човешкия род от греховното проклятие (Бит. 3:15; Мат. 1:23; Лк. 4:4-5).

Когато настъпило определеното от Бога време, обещаният Спасител дошъл за всеобщията Си любов на земята като вечен Емануил в лицето на Бого-човека Иисус Христос. Той всъщност е възплътен Син Божи, значен सर्वъществено от Светия Дух със силата на Воскресението (Лука 1:35) и роден по човешко естество от Пресвета Дева Мария.

Обществената дейност и предизвикателствата на Господ Иисус Христос продължила на света три години и около три месеца. През това благодатно време Той и проявил Своего могъщество и святост като Бог и велик Пророк. Той извършил множество чудеса — лекувал болни, настинал гладни, възкресил като Победител на живота над смъртта мъртви и т.н. Правел всичко това, за да докаже свещената истина, че невъзможно за човека е възможно за Бога. Свети апостол и евангелист Иован Богослов свидетелствал: „И много други чудеса направи Иисус пред учениците Си, за които не е писано в тази книга. А това и напяривае, че Иисус е Христос, Син Божий, и като вярвате, да имате живот в Неговото име“ (Иован 20:30-31).

През време на земята Си спасителна проповед

Господ Иисус Христос е понесъл като велик Първоосвещеник големи страдания. Най-изпителното от тях е било жестоко Му разпятие при Пилат Понтийски на Кръста на Голгота между двамата разбойници (Марк 15:27-28; Лк. 68:21; Ио. 53:12). Иисусовото разпятие е било доброволно Негова саможертва от любов за изкуплението и спасението на човешкия греховен род. След като Господ Иисус Христос извър-

телния Божи промисъл към човечеството. В Своите слова Иисус Христос е предказал пет пъти, че Той трябва да пострада, сиреч, да бъде предаден, да бъде съден, да бъде разпнат и на третия ден да възкръсне (Мат. 16:21-23; 17:10-13; Марк 9:11-13, 30-32; Лука 17:22-27; Марк 10:32-34).

Преди да понесе най-голямото Свое страдание — разпятието на Голготския Кръст край Иерусалим, Иисус Христос се е молил с кръвава пот на чело в Гетсиманската градина, прошевал: „Оче мой, ако е възможно, нека Ме отмени тази чаша, обаче не както Аз искам, а както Ти. Но нека бъде не Мойта чаша, а Чашата“ (Мат. 26:39; Лука 22:42). По същия начин Христос се е молил и на Кръста: „Или! Или! Ламэ савахтани?“ сиреч: „Боже Мой! Боже Мой! Защо си Ме оставил?“ (Мат. 27:46; Марк 15:34).

В Своята беседа с тайния Си ученик Никодим Иисус го е поучавал: „И както Моите съвременници издигна змията в пустинята, тъй трябва да се издигне Син Човечески, та всякой, който вярва в Него, да не погине, но да има живот вечен“ (Иован 3:14-15). А вечен живот придобива истинският християнин, който не само вярва в Иисуса Христа, а Неговата изкупителна жертва, но и когато редовно се присъблява на св. Евхаристия с Неговите пречисти и драгоценни Тело и Кръв, принесени и осветени за спомен на изкупителната Му саможертва на Голготския Кръст.

Нашата Православна църква канонично е определила, че в Богослужението на Велики четвъртък — вечерта, при четенето на 12-те евангелия, които изчерпателно възпоменават великото изкупително дело на Богочовека — Господа нашего Иисуса Христа, с умилението да помислим: „Слава страстени Твоим, Господи!... Слава догоспеларию Твоему, Господи!“

Поклонявай се с любов и восторг, покажи нам и славное Твое воскресение — Амин!

Прот. Миряслав П. ПАВЛОВ

шил през земния Си път много Свои чудеса, след като съобщил най-възвишеното учение за вярата в Живия Бог и любов към ближните, акой Той не би принесъл Себе Си в жертва доброволно на Кръста, нямаше да бъде завършено Неговото изкупително дело — същността на християнската ботириология.

Господ Иисус Христос като Божий Пратеник идва е съзнавал, че именно Той трябва да пожертва Себе Си, за да се изпълни пророчествата относно Спаси-

кленалото, като всички му целуваха ръка.

Започване се с три обиколки на църквата, през което време клепащото бие, свещеникът размахва кадилницата, а младежите педят задружно и на висок глас:

*Кръста носим, Бога
молим, Господи
помилиуй, да зарос
стигни роса, Господи
помилиуй, да напои
равно пале, Господи
помилиуй, да се роди
жито, просо, Господи
помилиуй, от два
класа три шишкя,
Господи помилиуй.*

Груново тази песен се пее през цялото вре-

метраене на процесията. Текстът на песента показва, че носейки святия кръст и мирсвайки определените дървета, младежите молят Бога за дъжд, така необичайно за просяните, овошните гонения, ливадите и насажденията. Над цялото село се разнася божественият звън на камбаната, при който събраните спираха всякаква работа, ставаха прави и кръстейки се, шепнеха своята молитва. Първото дърво, което след обиколката на църквата по традицията се мирсваше, беше огромният килдоден дъб в двора на храма, под чиято клоновете се събираше цялото село, като всеки

дом си имаше свое място за сядане на обикнатия трапеза. Момичетата нест своето „Кръсти нест“, клепащото бие, тържествено се разнася знамето, а свещеникът разнася с остро ножче кората на дъба на кръст, кадия с кадилницата разреза и поставя в него малко парченце тамин. Оттук процесията продължава по традиционния маршрут, който обикаля цялото село с горите, ливадите, нивите и градините и отново завършва в двора на църквата, като по време на обиколката се спира и мирсваша и останалите дървета по традицията — кръстат дърво, клепаща дъб, бор и други.

Не спира дружината песен на младежите. След изкачването на баира, започва слизането към първата махала по маршрута — Русимовци. Следват Попарница, Широко дъло, Бойчиновици, Гюринци, откъдето кръгът се затваря.

Със затварянето на кръга отново се чете кратка молитва, на която присъстват вече всички селяни. Кръгът и другите църковни предмети отново се внасят в храма. След това селяните сядаат всеки на своето място под клоновете на дъба. Престоят пиевото на нахарина и задръж обед. А след обед — на хорото.

Решавя Николай СИМЕОНОВ

ЦЪРКОВНИ ПРАЗНИЦИ В ТРЪНСКО – КРЪСТОНОШЕ

Празникът Кръстоноше е един vesel пролетен празник. Той е предвиден в календара на святия Кръст. В него вземат участие само младежи без девойки. Накрая в той завършва с общоселска трапеза, в която участва цялото село. Навремето той се празнуваше тържествено и то само в местото родно Деклярово. Подготовката за празнуването му започнаха се дни преди самия ден — няколко към средата на месец май. Имаше си празникът носи от това, че на този ден се светия кръст начело, църковното знаме, иконата на свята Богородица и други църковни пред-

мети младежите обикаляха цялото землище на селото и изпълняваха определен ритуал — мирсваша на определени по традиция и от незапомнени времена стари дървета. Шестенето се водеше от свещеника, който извършваше само то мирсваше. Пред тръгването на обиколката на църквата се извършваше кратка молитва, след което от нея се изнасяха кръстът, иконата на свята Богородица, църковното знаме, клепащото и другите църковни предмети, които придружават кръста. Една от младежите поемаше от ръцете на свещеника знамето, друг — светата икона, трети —

ПРОДЪЛЖАВА АБИРАНЕТО ЗА
„Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“ за 1996 г.
Годишният абонамент за „Църковен вестник“ е 500 лв.,
а за списание „Духовна култура“ е 200 лв.
Молим сумите да се изпращат с пощенски запис,
в който да се изпасава точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА

СВ. СИНОД, София — 1090
ул. „Оборище“ №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синодалното издателство на БПЦ

КРЕДИТНА БАНКА — АД, код 680 96 801
сметка 160 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца — 500 лв. 6 месеца — 250 лв.
3 месеца — 125 лв. 1 месец — 42 лв.
Цена на един брой 10,00 лв.